

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci žalobce:

V. R., narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený JUDr. Jiřím Rouskem, advokátem,
sídlem Dubská 390/4, 415 01 Teplice,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství,**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2016, č. j. 2404/DS/2016,
JID: 92693/2016/KUUK/Ne,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2016, č. j. 2404/DS/2016, JID: 92693/2016/KUUK/Ne, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru přestupků v dopravě (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 27. 1. 2016, č. j. MM/OK/PD/64322/15/R, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil porušením § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu tím, že dne 1. 10. 2015 v 13:53 hodin, ve městě Ústí nad Labem v ulici Žižkova, řídil motorové vozidlo reg. zn. „X“,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přičemž při silniční kontrole bylo hlídkou policie České republiky zjištěno, že pozbyl řidičské oprávnění v důsledku uložené sankce zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu šesti měsíců. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a zákaz činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu dvanácti měsíců s účinností od nabytí právní moci rozhodnutí a dále pak mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že správní orgány zcela ignorovaly argumentaci neexistence přestupku žalobce v důsledku nedoručení rozhodnutí, kterým měl být žalobci uložen trest zákazu řízení všech motorových vozidel, čímž se dopustily nesprávného právního posouzení. Správní orgány při posuzování skutku překročily meze správního uvážení, když jejich rozhodnutí v první řadě nemají oporu v provedeném dokazování a následně byly vydány v rozporu s platnou právní úpravou a ustálenou judikaturou. Rozhodnutí obou správních orgánů postrádají vymezení jednotlivých podkladů, kterými se správní orgány řídily, poněvadž jimi zjištěné skutkové závěry jsou převážně spekulativního charakteru. Žalobce považuje obě rozhodnutí za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.
3. Správní orgány vycházely z naprosto nepodložené presumpce, že skutek, který je žalobci kladen za vinu se stal, tj. že se dopustil překročení nejvyšší povolené rychlosti, aniž by však tato skutečnost byla hodnověrně prokázána. Takovéto jednání je zcela nepřijatelné a neospravedlnitelné, neboť nereflexuje presumpci neviny a ustálenou judikaturu říkající, že v případě existence byť i zcela nepravděpodobné možnosti, že se skutkový děj odehrál jinak a nenaplnil všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nepřipadá shledání viny v úvahu. Podmínkou spáchání přestupku řízení bez příslušného řidičského oprávnění je existence a právní moc rozhodnutí. Existence takového rozhodnutí však nebyla prokázána, ba právě naopak bylo neodmyslitelně prokázáno, že nebylo žalobci nikterak doručeno, čímž mu nikdy nebyl platně vysloven trest zákazu činnosti. Správní orgán pochybil, když se odmítl zabývat otázkou doručení předcházejícího rozhodnutí a s tím spojené nabytí právní moci.
4. Rozhodnutí Magistrátu města Mostu bylo správnímu orgánu vráceno jako nedoručitelné, tudíž nemohla nastat fikce doručení a tím pádem nemohly nastat následky vyslovení trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení všech motorových vozidel. Správní orgány nesprávně uvážily argumentaci žalobce o zřízení poštovního odnosu a s tím spojenou skutečnost nezdržování se na místě trvalého pobytu, jelikož mu neustále ukládaly povinnost oznámit adresu pro doručování, bez toho aniž by se detailně zajímaly o skutečnost, že v případě žalobce nedošlo k řádnému doručení fikcí, když doručovaná písemnost nebyla vhozena do příslušné schránky a žalobce tak neměl možnost se s jejím obsahem seznámit, ačkoli správní orgány zastávají názor, že k vhození došlo. Tvzení poštovní doručovatelky o skutečnosti, že se na doručovací adrese nenacházela poštovní schránka, považuje žalobce za vyloučené, navíc když tato skutečnost nebyla ve správním řízení prokázána.
5. Další pochybení se správní orgány dopustily v důsledku nevypořádání se s námitkami žalobce, čímž zatížily svá rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Žalovaný a správní orgán I. stupně zcela bezdůvodně presumovali vinu žalobce a navíc po něm požadovali předložení dohody uzavřené s Českou poštou o sjednání odnosu zásilek, ačkoli pro Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

posouzení nezákonného doručení předcházejícího rozhodnutí není tato skutečnost rozhodnou. V neposlední řadě žalobce poukázal na porušení principu dvojinstančnosti, když žalovaný akceptoval pochybení orgánu I. stupně, který nedostatečně odůvodnil naplnění materiální stránky a míry zavinění a sám pak v napadeném rozhodnutí uvedl vlastní úvahu namísto zrušení rozhodnutí napadeného odvoláním. Na podporu svých tvrzení žalobce poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 As 3/2011-54; ze dne 23. 6. 2011, č. j. 5 As 72/2010-60, dále pak rozsudek ze dne 25. 8. 2011, č. j. 7 As 53/2011-77, či ze dne 31. 3. 2015, č. j. 2 As 165/2014-27. S ohledem na výše uvedené proto žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž uvedl, že nesouhlasí s tvrzením žalobce o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, neboť by se muselo jednat o rozhodnutí, jimž nelze porozumět. Tyto znaky však ani jedno z rozhodnutí nevykazují. K tvrzení žalobce, jímž zpochybňoval doručení rozhodnutí Magistrátu města Mostu, žalovaný uvedl, že součástí správního spisu je i doručenka, která jednoznačně prokazuje zanechání výzvy včetně poučení o možných právních následcích v případě nevyzvednutí předmětné zásilky. Zásilka byla uložena u provozovatele poštovních služeb až do doby marného uplynutí lhůty pro její vyzvednutí a následně vrácena odesílateli zpět, poněvadž při opakovaném doručování bylo zjištěno, že adresát nemá domovní schránku, do které by mohla být písemnost vhozena. Je tedy logické, že zásilka nemohla být do schránky vhozena. Správní orgány doručují fyzickým osobám písemnosti na adresu jejich trvalého pobytu uvedenou v informačním systému evidence obyvatel případně na požádání účastníka řízení na adresu pro doručování, kterou jim sdělí. Žalobce v řízení o přestupku, za něž mu byl uložen zákaz činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel uvedl pouze adresu trvalého pobytu, a proto správní orgán v souladu se správním řádem doručoval listiny na adresu, která jim byla známa. Žalovaný má za to, že byly splněny zákonné podmínky pro uplatnění fikce doručení. Mimo to ani samotné vhození písemnosti do domovní schránky adresáta nevylučuje, že bude později adresát účelově tvrdit, že ve schránce žádnou písemnost nenašel. S dalšími námitkami týkajícími se nesprávného postupu se žalovaný rovněž neztotožnil a odkázal na obsah svého rozhodnutí, kde byly všechny námitky žalobce vypořádány. S ohledem na výše uvedené proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.
7. V replice žalobce opakovaně uvedl, že mu nebyla rozhodná písemnost vhozena do domovní schránky, což bylo ostatně jednoznačně prokázáno. Spekulace správního orgánu „co by kdyby“ považuje za neoprávněné. Fikce doručení rozhodnutí Magistrátu města Mostu dle žalobce nenastala. Žalobce i nadále navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě rozhodl soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný i žalobce s projednáním věci bez nařízení ústního jednání výslovně souhlasili.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
10. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 9. 10. 2015 byl správnímu orgánu I. stupně Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Ústeckého kraje, územním odborem Ústí nad Labem, obvodním oddělením Trmice, oznámen přestupek žalobce, jehož se měl dopustit dne 1. 10. 2015 v 13:53 hodin v Ústí nad Labem, v ul. Žižkova, ve směru na Teplice, kdy při řízení osobního motorového vozidla tov. zn. Mercedes Benz C 250 CDI 204, reg. zn. „X“, překročil povolenou rychlost, kdy mu na úseku, kde je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 70 km/hod. byla naměřena rychlost 84 km/hod. Při samotné silniční kontrole po předložení řidičského průkazu a dokladů potřebných k provozu vozidla bylo lustrací v informačním systému policie České republiky zjištěno, že řidiči vozidla (žalobci) byl vysloven trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Z výpisu karty řidiče bylo zjištěno, že žalobce má blokaci řidičského oprávnění zaevidovanou od dne 8. 4. 2015, kdy nabylo právní moci rozhodnutí Magistrátu města Mostu. Právě zmíněné rozhodnutí bylo žalobci doručováno dne 12. 3. 2015. Žalobce nebyl zastižen a tak byla písemnost uložena a připravena k vyzvednutí u doručovatele poštovních služeb a po marném uplynutí deseti denní lhůty vrácena dne 25. 3. 2015 zpět odesílateli, poněvadž na místě doručení se nenacházela domovní schránka označená jménem žalobce.
12. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že žalobce v jím podané žalobě, stejně jako ve správním řízení a správním řízení vedeném u Magistrátu města Mostu uvedl vždy adresu trvalého pobytu, aniž by se zmínil o jiné adrese, na které by mu měl správní orgán písemnosti doručovat tak, aby je mohl řádně přebírat.
13. Dle ust. § 20 odst. 1 správního řádu fyzické osobě se písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 4), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastižena. Provádí-li doručení sám správní orgán, mohou osoby doručení provádějící doručit i mimo územní obvod tohoto správního orgánu.
14. Dle ust. § 3 odst. 4 správního řádu písemnost, která se nedoručuje do vlastních rukou nebo jejíž doručení nemá být potvrzeno příjemcem, lze doručit vložení písemnosti do adresátovy domovní schránky nebo na jiné vhodné místo anebo způsobem podle odstavce 3.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

15. Dle ust. § 23 odst. 1 správního řádu nebyl-li v případě doručování podle § 20 adresát zastižen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20, písemnost se uloží.
16. Dle ust. § 23 odst. 4 správního řádu se adresát vyzve vložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil.
17. Dle ust. § 24 odst. 1 správního řádu jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.
18. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
19. Žalobce tvrdí, že se žalovaný jeho odvolacími námitkami dostatečně nezabýval a nereflektoval jeho argumentaci. Soud však nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí neshledal. Žalovaný zcela evidentně neshledal v postupu Magistrátu města Mostu ohledně doručování písemností pochybení, pro které by se žalobce nemohl s rozhodnutím Magistrátu města Mostu ukládající mu trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu šesti měsíců seznámit, a svůj postoj vysvětluje na straně 3 a 4 žalobou napadeného rozhodnutí a vychází z ustanovení § 20, § 23, § 24 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Z žalobou napadeného rozhodnutí je i zřejmý náhled žalovaného, proč nesouhlasí s tvrzením žalobce o pochybení žalovaného a povědomí žalobce o existenci výše zmíněného rozhodnutí.
20. Další námitkou žalobce vytýkal žalovanému porušení principu dvojinstančnosti řízení, když vlastní úvahou rozvinul správní úvahu správního orgánu I. stupně. Soud však pochybení tohoto druhu neshledal. Skutečnost, že žalovaný rozvinul a zpřesnil právní úvahu správního orgánu I. stupně, týkající se doručování rozhodné písemnosti a žalobcova povědomí o jejím obsahu, nelze označit za porušení principu dvojinstančnosti. Správní rozhodnutí vydané v prvním a druhém stupni z hlediska soudních přezkumů tvoří jeden celek. „*Tato zásada znamená, že řízení probíhá ve dvou stupních (instancích), přičemž řízení a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podléhá kontrole odvolacího orgánu. Dvouinstančnost zajišťuje nejen dvojí posouzení věci, ale je také cestou k nápravě a odstranění vad, které se vyskytly v řízení před prvním stupněm.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 4 Ads 123/2009-99, dostupný na www.nssoud.cz) Z právě uvedené vyplývá, že postup žalovaného, který v odůvodnění napadeného rozhodnutí doplnil a upřesnil odůvodnění správního orgánu I. stupně je tedy možné plně akceptovat, aniž by tím byl dotčen princip dvojinstančnosti řízení.
21. K námitce žalobce týkající se nesprávného doručování v podobě nenaplnění podmínek pro fikci doručení, konkrétně nevložení písemnosti do domovní schránky soud uvádí následující. Je pravdou, že Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 25. 8. 2011, č. j. 7 As 53/2011-83, dospěl k závěru, že fikce doručení písemnosti nastává pouze v případech, kdy je příslušná písemnost vhozena do domovní schránky, nicméně tento právní názor byl překonán novějším rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2016, č. j. 3 As 241/2014-41 (dostupný na www.nssoud.cz), který se přiklonil k názoru „...že na uplatnění fikce doručení dle § 24 odst. 1 správního řádu Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nemá vliv skutečnost, zda následně došlo ke vhození uložené písemnosti do schránky adresáta. Tato povinnost má za účel určité zvýšení komfortu adresátů, vzhledem k tomu, že její realizace je vázaná na řadu podmínek, nelze při jejím nesplnění dovozovat to, že by doručení fikcí nenastalo.“

22. Sporná písemnost Magistrátu města Mostu byla dne 12. 3. 2015 zaslána žalobci na jeho adresu trvalého pobytu Masarykova třída 1224/84, 415 01 Teplice, kde však adresát nebyl zastižen a tak mu byla zanechána výzva a poučení (na doručence a na obálce byla zaškrtnuta příslušná možnost), přičemž písemnost byla uložena na příslušné poště. Žalobce si nicméně zásilku nevyzvedl. Poštovní doručovatelka se následně pokusila písemnost vložit do domovní schránky žalobce, ale bezvysledně, poněvadž žalobce neměl řádně označenou schránku. Tato skutečnost byla zaznamenána na zadní straně doručované písemnosti. Písemnost tak byla vrácena zpět odesílateli. S ohledem na právě uvedené soud konstatuje, že podmínky pro doručení rozhodnutí Magistrátu města Mostu fikcí byly naplněny, jelikož písemnost byla doručována na správnou adresu, žalobce byl řádně vyzván k vyzvednutí písemnosti a dále pak byl poučen o právních následcích spojených s jejím nevyzvednutím.
23. Soud předestírá, že v případech, kdy je řidič motorového vozidla zastaven policejní hlídkou a vystaven silniční kontrole z důvodu porušení právních předpisů upravujících práva a povinnosti řidičů na pozemních komunikacích, tak ví, že se dopustil svým chováním protiprávního jednání a bude s ním vedeno správní řízení. To byl ostatně i případ žalobce, který byl rozhodnutím Magistrátu města Mostu shledán vinným za překročení povolené rychlosti mimo obec. Žalobce mohl vynaložit určité úsilí, kontaktovat úřad a požádat jej o opětovné zaslání písemnosti nebo se mohl na úřad osobně dostavit a zmíněné rozhodnutí si vyžádat. S ohledem na výše uvedené proto soud uvádí, že žalovaný nikterak nepochybil, když rozhodnutí Magistrátu města Mostu považoval za řádně doručené. Žalobcova námitka tak nebyla shledána důvodnou.
24. Poslední námitkou žalobce vytykal žalovanému opomenutí skutečnosti, že žalobce měl v době probíhajícího správního řízení zřízen tzv. odnos zásilek, přičemž odmítl učinit kroky k jejímu prokázání. Soud se domnívá, že v projednávané věci jde o pochybení na straně žalobce a nikoli žalovaného, neboť právě žalobce má povinnost zdržovat se na adrese trvalého pobytu případně má správní orgán uvědomit o adrese, kde se hodlá zdržovat a kam mu mají být písemnosti jakožto účastníku řízení zasílány. Pokud se tedy žalobce nezdržoval na adrese svého místa pobytu, bylo pouze na něm, aby si příslušnými kroky zajistil doručování písemností, zvláště pak když je účastníkem správního případně jiného řízení. Je zcela proti veřejnému zájmu, aby účastníci řízení nedůvodně protahovali a znemožňovali probíhající řízení tím, že si záměrně či nedbalostně nekontrolují své poštovní schránky, případně jiným způsobem brání doručování písemností. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2017, č. j. 10 As 15/2017-25, dostupný na www.nssoud.cz).
25. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu, s tím, že rozhodnutí bylo taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ust. § 68 odst. 3 téhož zákona. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu, a proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

26. Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem dne 13. června 2018

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.